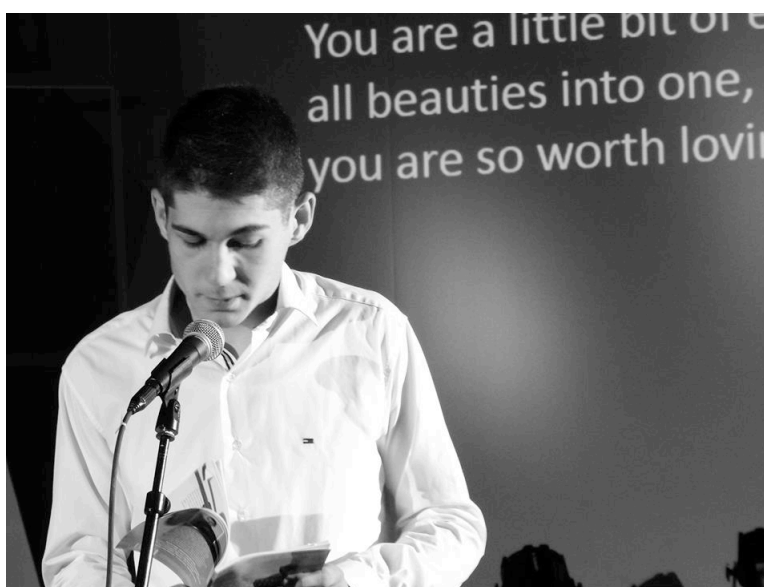


## Zbirka pesmi

Viktor Jakimovski



drugizborovi  
||| | |

otherwords  
||| | |

## Uvod

### (Marija Makeska)

Pravi užitek je prebirati poezijo pesnika, kakršen je Viktor Jakimovski, saj je njegovo pisanje lahko razumljivo ter vedno zelo nazorno in umestno. Besedila so bila zbrana in predstavljena spomladi oziroma poleti leta 2016 v Baskiji v okviru projekta Druge besede / Other words (evropski projekt, ki ga podpira Evropska komisija) namenjenega promoviranju majhnih in manjšinskih jezikov, med katere prištevamo tudi makedonščino. Med dvomesečnim bivanjem v mestu San Sebastian je imel Viktor veliko priložnosti za raziskovanje baskovske kulture in običajev ter za ustvarjalno pisanje in izražanje.

Pričujoče pesmi so avtorjevo samostojno delo, nekatere izmed njih so bile tudi predstavljene v času njegovega bivanja v Baskiji. Pesmi so čudovite in zanimive za branje, vendar jih je včasih treba prebrati večkrat, da razumemo, kaj želi z njimi povedati.

“Barvno slep” govori o izgubljenem človeku, ki živi sam v svojem brezbarvnem svetu.

“Tvoja miza je prosta” govori o ljudeh, ki so se nekoč skupaj družili in popivali. Danes se ne srečujejo več, pesnik pa obuja spomine na dobre stare čase.

“Pod našim nebom” se nanaša na svetlobo, ki ostaja na obzorju po tem, ko se stemni.

“Pred sanjami” opisuje sanje o svetlejši prihodnosti.

“Dež” je pesem o dežni kapljici, ki pade iz biosfere v upanju, da bi oživila.

“(Ne)napisana pravila” govori o pisanju pisma življenju in ljubezni.

“Kdor zna, zna” je posvečena iskanju besed in odgovorov na vprašanja o življenju.

“V trdnjavi” nam razkriva, da se spominja nekoga iz svojega življenja, ki mu pomeni zelo veliko, čeprav ni povsem prepričan o naravi svojega odnosa s to osebo.

“Ti” govori o nekom, ki je pesniku blizu in je "vreden" oziroma "vredna" ljubezni.

“Gremo naprej” nas spodbuja, da vztrajamo na svoji poti ne glede na okoliščine.

V pesmi “Če me boš kdaj vprašala” avtor v tišini obstoji pred dekletom, ki ga sprašuje, ali jo je kdaj ljubil.

V pesmi “Usoda – Sanje” obravnava nasprotja med pozitivnimi in negativnimi platmi sanj in usode.

“Tam si, kjer sem jaz” so pesnikove sanje o osebi, ki jo ljubi in ki je prisotna povsod, v njegovi zavesti in podzavesti. Ta nekdo avtorju pomeni več, kot lahko izrazi z besedami, zato o njej nikdar nič ne napiše.

## **BARVNO SLEP**

Tišina je nezmožna  
izraziti misel  
nikoli nisem uporabljal pobarvank  
le lomil barvice,  
da dokažem svojo moškost  
jadram med dvema valovoma  
živim v treh morjih  
počutim se izgubljenega v letu  
že zdavnaj nehal iskati plen  
živim v iluziji,  
da lahko preživim v lastnem kaosu  
moje življenje je tako preprosto zakomplicirano  
dvobarvno  
jaz pa barvno slep

## **TVOJA MIZA JE PROSTA**

Pacaya. Kdo bi pogrešal koga,  
ko bi naju valovi ločili,  
ko bi naju dnevi prebudili,  
ko bi ladje izplule,  
kdo bi cenil spomine?

Arkupe!

Kakšne noči sva tam preživela  
kakšne resnice tam izpila!  
Prekleta naj bo tuja dežela  
in še bolj lepota.

Ti, ti, ki si mi postregel z resnico,  
kako naj te vpnem v to pesem,  
ko pa mi nisi povedal niti svojega imena?

Klical bi te brez imena,  
naj rečejo, da sem nor,  
ko te kličem v tišini.

Moj štirinožni prijatelj,  
oba veva, da čas  
ne more napolniti  
praznih kozarcev  
in da tisti novi, polni  
ne morejo obuditi naših časov.

Pacaya, Arkupe!

Arkupe, Pacaya!

Kot jaz in resnica  
kot vino in poezija.

## ***POD NAŠIM NEBOM***

V tej svetlobi  
zgubljam besede  
pod tem nebom  
ustvarjamo zgodbe,  
da upravičimo  
svoj obstoj.  
Tema je naša  
največja moč,  
naš nagloblji strah  
naša najhujša  
zabloda,  
da je to, kar sledi  
nova svetloba.  
Horizont odseva  
čas, v katerem obstajamo danes,  
vse stvari v njem so  
naše malo kraljestvo  
kjer vsi  
iščemo lastno svobodo;  
kjer sta duh in čas  
eno  
mi pa medtem postopoma  
izgubljam stik  
z žarki svoji teles.

## ***PRED SANJAMI***

V nočnih urah,  
ko se v naši krvi pretakajo  
spomini, podobe, čustva  
V nočnih urah,  
ko izgubimo jutro  
v upanju na boljšo prihodnost  
Ko pogledamo na uro  
in se razmeroma mirno  
veselimo naslednjega  
sončnega vzhoda  
Takrat nam je vseeno,  
kdo smo bili  
ali kdo bomo postali  
V tistih nočnih urah  
živimo samo za trenutek  
soobstajamo z zvezdami  
in mesecem  
Sekundo oddaljeni drug od drugega  
in z mislimi v neskončnosti  
živimo skozi sanje,  
preden jih sploh sanjamo.

## **DEŽ**

Ali je to znak,  
da je nebo osamljeno?  
Ali le mrzlična nadnaravna  
igra dežnih kapljic –  
katera bo prva dosegla tla?  
Čudno!  
Če bi bil sam dežna kapljica,  
ne bi nikdar želel  
pasti na tla  
in postati del kaosa  
imenovanega *človeško življenje*.  
Če bi bil sam dežna kapljica,  
bi se spoprijateljil s pticami  
in se dvignil na krilih njihove prostosti.

## **(ne)napisana pravila**

Rad bi začel  
novo pismo življenja.  
Želim si, da bi bili moji dnevi  
nenapisana poezija,  
ki bi jo vsakdo razumel.  
Želim si, da bi se moja jutra začela  
z Veliko začetnico,  
in ko pade mrak  
in zavlada noč nad  
prostorom  
si želim, da bi bil prižgal stensko svetilko  
želim, da bi nadaljeval z nizanjem  
novih ljubezenskih sporočil  
pod svojo srečno zvezdo.  
Če slučajno naletite  
na tiskarsko napako  
kar mirne volje obrnite pismo  
naokrog.  
tam je zapisano –  
edini lektor je življenje samo.



## **Odziv na Posvetilo Stran 49**

**(Kdor zna, zna)**

Če bi poznal besede,

bi nemara lahko

dokazal

nenapisano...

Zdaj čutim praznino znotraj,

kakor volk

v iskanju

plena

iščem besede

skrite nekje v samoti.

Tudi prav zdaj, še vedno ne vem, kje jih naj iščem.

Morda bi v drugačnem svetu

življenje ustvarilo boljšo zgodovino?!

Mnoga vprašanja ostajajo za nami,

v teh nejasnih časih –

ustvarjamo lastno svetlobo.

O, življenje!

Ali ni sramotno vprašati:

Zakaj si prekmalu razdvojilo najine poti,

ko pa nama je bilo usojeno biti eno?

Četudi na dve polovici

razdeljena...

## Trdnjava

Premlad sem za velike obljube,  
ki bi ogrele tvoje srce  
in na katere čakaš, kot zvest pes, da jih izrečem.  
Ne dovoli, da sem  
lažna slika, obešena  
na steni, ki jo je treba podreti.  
Bili so, bodo, so  
dnevi,  
ki jih ne bova nikdar pozabila.  
Dovolj za naju.  
Medtem, ko sem dopuščal usodi,  
da načrtuje moje življenje,  
sem postal trdnjava  
v kateri včasih  
manjka tvoja prisotnost.

## Ti

Pojavila si se, ko sem začel bledeti,  
v časih, ko sem pozabil ljubiti.

Ti si razlog, ki me osrečuje  
in tvoj duh je združen z mojim.

Ti si cvet, ki kuka izpod snega  
prvi, ki občuti toploto sonca.

Ti si del moje mladosti, memento  
za dober spanec.

Ti si najtežje izgovorjena beseda  
v trenutkih najglasnejše tišine.

Ti si zavita prijaznost, poslana  
kot darilo, z razlogom.

Ti si malo vsega,  
vse lepote v eni,  
tako vredna si ljubezni.

## **Gremo naprej**

Morda kdaj stopimo na  
goreč plamen, ki nas ne  
neha žgati v stopala.  
Toda gremo naprej,  
saj se brez vročine v nas  
naše življenje spremeni  
v zamrznjeno zgodbo  
ogrnjeno v meglico,  
da ne moremo gledati  
lepote, ki nas obkroža  
onstran debelega pokrivala,  
ki oža naše obzorje.

## **Če me boš kdaj vprašala**

Če me boš kdaj vprašala:

Ali sem te kdaj ljubil,

stal bi na mestu, preprosto strmel bi.

Strmel bi vate in v moji glavi

bi se opotekali razni odgovori

toda še naprej bi

strmel v tišini.

Prav res...

Moj odgovor je le večna tišina.

## **Usoda – Sanje**

Sanjamo o sreči,  
toda živimo nesrečno.  
Sanjamo o življenju,  
toda življenje nam skrivoma v bližino priključuje smrt.  
Sanjamo o svetlobi,  
toda svetloba je zgolj tema.  
Sanjamo o udobju,  
toda udobje je bolj neudobje!  
Sanjamo o Paradižu,  
toda skrivnostno se najdemo  
pred vrati Pekla!  
Sanjamo o prihodnosti,  
toda naše duše so zastrupljene s spomini!  
Zakaj preprosto ne nehajo sanjati?!

*TAM SI, KJER SEM JAZ*

Torej, ne najdem te  
na popisanih straneh  
poezije.  
Nobene metafore ni zate,  
toda, hej, najboljših stvari  
ni mogoče ubesediti.  
Niso vredne, da postanejo  
zapršene ali pozabljene na policah skozi leta  
od zavzetega bralca  
ki bi te zapustil takoj,  
ko bi ga prijatelji povabili na pivo.  
Ti si vse, kar pride na dan iz mene,  
ko sem pijan  
in vsakršna neumnost, ki jo naredim trezen.  
Včasih se pojaviš celo v sanjah –  
še en razlog več,  
da prespim današnji dan kot vsakega drugega  
in si zaželim, da bi režiser  
najin prizor ponovil še enkrat.  
Koliko nasmeškov potrebuje nekdo,  
da se počuti dovolj srečnega?  
Kadar sem s teboj, je dovolj samo trenutek,  
da se izgubim v večni blaženosti.  
Kadar sem s teboj, ponos nima nobenega smisla  
in vsak poskus  
da zbežim od tebe, četudi samo za trenutek,  
postaja vse bolj in bolj brez smisla.  
Ti si patos, ki ne potrebuje popravka,  
da bi postal izjemna poetična celota.  
Moja zavest si, toda žal,  
le redko pišem trezen.